

## Mindennél magasztosabb út!

Szent Pál a szeretet himnuszban (1Kor 13,1) megmutatja mindannyiunk számára az élet „legkiválóbb útját.” Ezt az utat önkéntelenül is összekapcsoljuk azzal, aki ezt mondotta magáról; „Én vagyok az út” (Jn 14,6). Jézusban van egyedül ez a tökéletes szeretet, melyről a szeretet himnusza beszél. Rajta kívül senki másban. Ő betöltötte a szeretet parancsát egészen.

A szeretet alatt ez a fejezet nem azt a szeretetet érti, amit mi szeretetnek gondolunk. Nézzük meg röviden, hogy mi mit értünk a szeretet alatt?

Van olyan szeretet, melyet általában szeretetnek nevezhetnénk. Értjük alatta a természetes szeretetet szülő és gyermek, testvér és testvér, barát és barát, férfi és nő között. Ilyen szeretetből sok van a világon. Meg kell jegyeznünk azt is, hogy ez a szeretet gyakran emésztő szenvedéllyé válik. És bármilyen értékesnek is látjuk ezt a szeretetet, többé kevésbé az önzéssel van összekötve. A másikban magunkat szeretjük, a mi énünknek a kiegészítését, saját húsunkat és vérünket. Az ember benne az önmaga hasznát keresi. A másiktól szeretetet és megértést várunk, és ha ezt nem kaptuk meg, boldogtalanok vagyunk, vagy szeretetünk gyűlöletté válik. Ez a szeretet nem tudja a világot megváltoztatni.

Van olyan szeretet, mely úgy néz ki, mintha igaz szeretet lenne, és mégsem az. Vannak emberek, akik valóban önzetleneknek látszanak és nem a maguk hasznát keresik. Jóságosak és minden áldozatra készek. De szeretetük az embereknek csak egy szűk körére terjed ki: családjuk, rokonságuk, barátaik és ismerőseik körére. Ezek számára jóságosak, odaadók, de azok iránt, akik nem tartoznak hozzájuk, csak hűvös jóakaratot tanúsítanak. Szívük nem mindenki felé nyitott, szeretetüknek megvannak a szűk határai. Ezáltal a szeretet által még nem vagyunk a szeretet „országában”, melyről az apostol beszél. Ezt a szeretetet a pogányság is ismeri. Ne tévesszük össze az evangéliumban leírt szeretettel. Sajnos ez a szeretet megjelenik bizonyos vallási

közösségekben is. Aki a közösséghez tartozik, aki hitvallásunkat vallja, akkor testvérünk, ha nem, akkor idegen.

A következő hibája a szeretetnek: az embereket, akiket szeretünk, másoknak akarjuk látni, mint amilyenek. Rendelkezzenek olyan tulajdonságokkal, melyek nekünk szimpatikusak. Röviden: legyenek mások, mint amilyenek, akkor szeretni fogjuk őket. Itt nem arról van szó, hogy minden felett szemet hunyunk, hogy mások hibáit dicsérjük, hanem, hogy szeressük őket, a maguk valóságában. Jézus ennek a szeretetnek a mintaképe volt. Úgy szerette az embereket, amilyenek voltak.

Sokszor azért nem szeretjük a másik embert, mert valamilyen hibája van. És szeretetünk a másik hibáján összetörik. De nem éppen azért kell szeretnünk őket, mert nem érdemlik meg? Szeretetünk csak az erényeiknek szól? Önzés az, amikor az emberekben azt szeretjük, ami nekünk kellemes, örömdetes. Ha szabadabbak lennénk önmagunktól, éppen a másik hibáját vennénk körül szeretettel. Ilyen volt a Krisztus szeretete, mert tiszta volt, a farizeusok azért vetették meg a vámszedőket, mert szeretetük önző volt. A krisztusi szeretetnek a sajátossága, hogy feltétlen (Mt 5,46-47). Ennek a szeretetnek nincs határa. És tüzeit az arra méltatlanok nem oltják ki. Ez a szeretet volt Jézusban, ezért jött el közénk. Ezért született meg Karácsonykor.

„Most megmarad a hit, a remény és a szeretet. Ez a három. De közülük a legnagyobb a szeretet. törekedjete a szeretetre." (1Kor 13,13)